

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forsikringsaftaler.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5450; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1659).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Gerhard Nielsen): Under første Behandling af dette Lovforslag viste der sig forskellige Uoverensstemmelser om nogle af Lovforslagets Bestemmelser, men det er lykkedes ved Resignation fra alle Sider i Udvalget at opnaa Enighed om en enstemmig Indstilling til det høje Ting, fordi man fra alle Sider har ønsket at faa Lovforslaget gennemført i denne Samling.

Der foreligger 3 Ændringsforslag, stillet af Justitsministeren og tiltraadt af Udvalget. Det første er rent redaktionelt. Det andet er stillet til § 20 og gaar ud paa, at der gives Forsikringsselskaberne Ret til at fradrage indtil 5 pCt. i Erstatningen, for saa vidt det drejer sig om Skade, forvoldt af Forsikringstageren ved simpel Ugatsomhed, et Ønske, der har været fremsat af forskellige Forsikringsselskaber.

Ændringsforslag Nr. 3 til § 104 angaar Kapitalforsikring. Ved Landstingets Affattelse gaves der Tvangsarvinger Ret til at nedlægge Indsigelse mod Udbetaling af hele Forsikringssummen ved en Forsikring, hvor der var indsat en bestemt begunstiget Person, saaledes at Forsikringsselskabet kun havde Ret til at udbetale $\frac{1}{3}$ til den paagældende Person, medens de $\frac{2}{3}$ skulde tilbageholdes, indtil det enten ved Forlig mellem Parterne eller ved en Domstolsafgørelse var bestemt, hvem der havde Ret til det paagældende Beløb. Ændringsforslaget gaar nu ud paa, at denne Bestemmelse ikke gælder, for saa vidt den begunstigede Person tilhører Tvangsarvingernes Kred.

Efter de Forhandlinger, der har fundet Sted, har jeg Grund til at tro, at de Ændringsforslag, som her er stillet, ogsaa vil blive tiltraadt af det andet høje Ting, og det glæder mig, at det herefter vil være muligt at faa dette Lovforslag gennemført; det tiltrænges i høj Grad. Jeg anbefaler Ændringsforslagene til Vedtagelse.

Elmquist: Paa mit Partis Vegne skal ogsaa jeg tillade mig at anbefale de foreslaaede Ændringer. Som jeg gjorde Rede for ved Sagens første Behandling, kunde mit Parti ogsaa have ønsket Ændringer i enkelte andre Paragraffer, men da der imidlertid nu er opnaaet Enighed i Udvalget om de stillede Ændringsforslag, skal jeg lade de Spørgsmaal ligge, som vi ikke naaede at blive enige om, og i Stedet for at omtale disse vil jeg foretrække at takke den højtærede Justitsminister for de til §§ 20 og 104 stillede Ændringsforslag, og denne Tak gælder ganske særligt Ændringsforslaget til § 104, som jeg mener er det væsentligste, og som jeg derfor gerne vil omtale med et Par Ord.

Som omtalt af mig ved første Behandling, betød § 104, Stk. 2, en fuldstændig Ændring af den Praksis, der har dannet sig i de sidste Menneskealdrer med Hensyn til Tegning af Livsforsikringer. Efter denne Praksis har det været anerkendt — og der har aldrig været rejst nogen retlig Protest derimod —, at en Mand, uanset de gældende Arveretsregler, kunde fastsætte, hvem den tegnede Livsforsikring skulde tilfalde ved hans Død, altsaa uanset om han havde Tvangsarvinger eller ej, saaledes at Tvangsarvingerne maatte finde sig i denne Disposition. Og dette kunde ske, selv om han forbeholdt sig den fulde Dispositionsret over Policen, Retten til at hæve den, Retten til at forandre, hvem der skulde være begunstiget, Retten til at laane paa den, overhovedet forbeholdt sig Dispositionsret i enhver Henseende. I visse Kredse indenfor den juridiske Videnskab har der imidlertid, saaledes som jeg ogsaa udtalte ved første Behandling, i de senere Aar været rejst Indsigelse mod denne Praksis, idet man hævdede, at det var i Strid med Arverettens Regler og kunde føre til Misbrug overfor Tvangsarvingerne, og man har der særlig peget paa — hvad jeg ogsaa pegede paa ved første Behandling — det forfærdelige, at man skulde kunne begunstige sin Elskerinde. Disse teoretiske Indsigelser fra Videnskabens Side førte da altsaa til, at man i Lovforslaget, saaledes som det blev fremsat i Landstinget, havde indført en positiv Lovhjemmel for, at Livsforsikringer, hvorved der indsattes en begunstiget, kun var gyldige, saafremt de holdt sig indenfor den Trediedel, som man havde fri Dispositionsret over, vel at mærke naar man altsaa forbeholdt sig sin Dispositionsret over Policen. Jeg gjorde ved første Behandling opmærksom paa, hvor stor Skade denne Bestemmelse, denne Skruen